

[Indenrigsministeren.]

Ved de ændringer i den kommunale valglov, som fandt sted ved loven af 22. december 1953, blev vandelsbetingelsen udformet på linje med de bestemmelser, der gælder for valg til folketing; reglerne her blev jo ændret ved grundloven af 5. juni 1953. Ved sin fremsættelse i efteråret 1953 af forslaget til den kommunale valglov udtalte den daværende indenrigsminister, at det var naturligt at ophæve den hidtidige vandelsbetingelse for valgbarhed til de kommunale råd, således som den var udformet ved loven af 1951, da denne særlige betingelse jo var forsvundet i den øvrige lovgivning, bl. a. med hensyn til valgretten. Ministeren fandt imidlertid, at der stadig burde findes bestemmelser, hvorefter det fornemste kommunale tillidshverv skulle være betinget af en vis vandel, ligesom han fandt, at de kommunale råd på linje med, hvad der var gældende for folketingets vedkommende, burde have afgørelsen af, om en eventuel straf skulle medføre tab af valgbarhed.

Man drog altså herved en parallel til de ved grundloven af 1953 indførte nye bestemmelser for valg til folketing; man mente, at når folketinget selv skulle afgøre, om medlemmernes eventuelle straf var en hindring for medlemskab af folketinget, skulle en tilsvarende ret vel også tilkomme de kommunale råd. Meningen var med andre ord, at man fortsat ville have, at de valgte skulle have en vis standard, selv om man ikke krævede det af vælgerne, og så overlod man i øvrigt til de enkelte kommunalbestyrelser at træffe den fornødne afgørelse.

De erfaringer, man har indhøstet ved de kommunale valg, har imidlertid, som det ærede medlem har omtalt, vist, at når afgørelsen af, hvorvidt en kandidat har mistet sin valgbarhed på grund af straf, er henlagt til de enkelte kommunalbestyrelses frie skøn, har det ikke kunnet undgås, at skønnet i kommunalbestyrelserne er faldet forskelligt ud. Dette er efter manges — herunder, forstår jeg, også det ærede medlems — mening uheldigt, og jeg kan oplyse, at jeg ganske deler denne mening. Spørgsmålet er så, hvordan man kan råde bod herpå; jeg vil i hvert fald finde, at det bør overvejes, om ikke en bedømmelse kan finde sted efter mere ensartede regler, end tilfældet er nu.

Således som bestemmelserne er affattet, har indenrigsministeriet i dag ingen mulighed for at fastsætte regler om, hvilke straffe der bør medføre fortabelse af valgbarhed. Skal større ensartethed i de enkelte afgørelser opnås, kommer vi derfor næppe uden om at søge den pægældende lovbestemmelse ændret; og som jeg tidligere har oplyst her i tinget, har jeg da også allerede anmodet kommunallovskommissionen om at tage dette spørgsmål op til overvejelse.

Poul Sørensen: Jeg takker den højtærede minister for det meget imødekommende svar; det føler jeg mig tilfredsstillet ved. Jeg vil nu henvende mig til mine venner i Ballerup-Måløv, hvis eneste mulighed var at anlægge sag; det er den eneste fremgangsmåde, de har. Men en sag af denne art, som skal igennem alle instanser, vil jo for det første tage tid, og for det andet vil den ikke, synes jeg, være særlig flatterende, for selv om vi kan gå rundt og hente adskillige eksempler — som vi selvfølgelig var tvunget til at bringe frem — på folk, som sidder på høje poster med hæftestrafte og meget andet, er det selvfølgelig ikke noget, der højner det kommunale liv.

Jeg skal ikke følge efter i den bane, borgmesteren i Ballerup fulgte, men jeg vil gøre min indfyldelse gældende og håber, at mine venner vil modtage det råd, jeg giver dem om ikke at lade denne sag forfølge ved domstolene, men tage den til efterretning på den for os sørgmodige baggrund, men også i erkendelse af, at det er en fuldkommen urimelig og uretfærdig handling, et flertal i en kommunalbestyrelse har begået.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Vivike* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Kan ministeren oplyse, om der fra Kruppkoncernen og andre tyske koncerner er bestræbelser i gang for ved hjælp af danske stråmænd at opkøbe arealer i Danmark til sommerhusbebyggelse?“

Vivike: Jeg er urolig, og jeg er blevet det ved at opsøge nogle af de smukkeste steder i Danmark. Der, hvor et uroligt sind skulle falde til ro, skete det modsatte for mig,